Zrána - Jarret

Zrána mě probudil smích, i když ten vedle mě spal.
V kalhotách pohozených číhala včerejší tma.
A na zemi písmenka tím zipem přesně ze tmy vyštípaná
sypou se z nohavice ven a tvoří slova který znám.

R: A za okny pán směje se že není sám.
   Pak roztáhne křídla a s písmenky mi odlétá.
   A pomalu krouží a slova se snáší do koruny stromů a ptáci je zobají.
   Já tomu nerozumím a tak utíkám k oknu a to všechno potají.

Vzbudila jsem toho co spal on svíral ruku v pěst.
Věděla jsem, že něco tají, že to nemůže snést.
Ptal se mě, proč už jsem vzhůru a proč ho nenechám spát.
Jeho tajnosnubný pohled probíjel jak holej drát.

R: A já omráčená vím, že sílu nemám.
   Tak roztáhnu křídla a z postele mu odlétám.
   A pomalu kroužím a slova se snáší do koruny stromů a ptáci je zobají.

R: A já omráčená ...